စိုးမိုးစာပေ

နှဝင်္ဂါသမီး

ညအလင်္ကာ

DESIGN THEIN SHWE KYI

အခန်း (၁)

“ဝုန်း ဒုန်း ဒုန်း ဒုန်း”

“ဟာ ဟေ့ ဟေ့ကောင် သားချော မင်း ဒါဘာလုပ်တာလဲကွ”

ဦးမြတ်ကို လှေကားမှ မနိုင့်တနိုင် ဒရွတ်တိုက်ဆွဲချလာသော Polo ဘီးတပ်သေတ္တာကြီးကို ကြည့်ပြီး တအံ့တဩ မေးလိုက်သည် ။

“အဝတ်အစားတွေလေ ဒယ်ဒီရ၊ သား မဝတ်ချင်တော့လို့ သား သူငယ်ချင်းတွေကို ပေးဖို့ ရွေးထုတ်လာတာ”

“ဘုရားမြတ်စွာ ဒီ ဒီလောက် လက်ဆွဲသေတ္တာအကြီးကြီးနဲ့ တစ်လုံးအပြည့်ထည့်ထားတဲ့ အဝတ်အသားတွေကို မင်း မဝတ်ချင်တော့လို့ ဟုတ်လား”

မျက်မှောင်ကြီးစုကျုံ့လျက် အိတ်ကြီးကို တစ်လှည့် သားဖြစ်သူကို တစ်လှည့်ကြည့်ရင်း ဒီကောင် ဦးနှောက်ရော မှန်သေးရဲ့ လားဟု ပင် ကိုယ့်သားကိုယ် သံသယပင် ပြန်ဝင်မိသေး၏။

သူ ဝတ်ထားသော ဂျီုင်းပြတ်စွပ်ကျယ်ကို ပခုံးမှာ ထုံးချည်လျက် အောက်ကကွာတားဘောင်းဘီပွပွနှင့် ကလေးမကျ လူကြီးမကျပုံ၊ ကျစ်လျစ်သန်မာသော ကိုယ်ဟန်ဖွံ့ထွားမှုရှိပေမဲ့ လူပျိုစိတ်တစ်ဝက် ကလေးစိတ်တစ်ဝက် မိဘကအလိုလိုက်တော့ တစ်ခါတစ်ရံ အလိုမကျလျှင်ကြမ်းပြင်နှင့် ခြေထောက် ပွတ်တိုက်ပြီး တပြဲပြဲ ထိုင်ငိုတတ်သေးသည် ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလို့ ဥပဒေနောက်ဆုံးနှစ်သာ တက်နေသည် ။ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် ကလေးမကျ လူကြီးမကျ သူ ထင်ရာကို တဇွတ်ထိုးလုပ်တတ်သည့်သား။

"မင်းကွာ နည်းနည်းမှ အနှမြောမရှိတဲ့ ကောင်"

"ကျွတ် ဒယ်ဒီရာ အဲဒီလောက်ထိ သဒ္ဒါတရား မနည်းစမ်းပါနဲ့ ၊ သားမှာ အဝတ်တွေ ဒီလောက်များ တာ ဒယ်ဒီ့အမြင်ပဲ၊ သူငယ်ချင်းတွေကို သေတ္တာတစ်လုံးစာလောက် ဝေခြမ်းပေးလိုက်လို့ သားတို့ မွဲမသွားပါဘူး ။ ဟုတ်တယ်နော် ဒယ်ဒီ"

ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပြောလိုက်သော သားချော၏ စကားကြောင့် ပြောမည်ဟု ကြံရွယ်ထားသော စကားလုံးတွေက လည်ချောင်းမှာ နင်နေသည် ။ ကိုယ်က ပြောလိုက်ပြန်လျှင်လည်း ဖအေကို စကားလုံးအကြီးကြီးတွေနှင့် နှိပ်ကွပ်ဦးမည်။

နှမြောတွန့်တိုခြင်းမရှိသော သားဖြစ်သူ၏ အတွင်းစိတ်ကလေးကို သဘောကျမိပေမဲ့ ဒီလောက် ရက်ရောဖို့ တော့ မကောင်းဘူးဟု ဦးမြတ်ကို ထင်မိပါသည် ။ ပြောပြန်လျှင်လည်း မိဘက စိတ်ပုတ်သူဖြစ်ရဦးမည်။

"မင်းဟာကကွာ၊ ပေးတာတော့ ပေးပေါ့၊ တရားလွန်ကြီးကျတော့ မိဘတွေရှာနေတဲ့ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေက လမ်းပေါ်ကကောက်ရုံနဲ့ ရတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ဒီအရွယ်ထဲက အထိန်းအကွပ် မရှိရင် မင်း တစ်ချိန် အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်လို့ ရှာဖွေရသမျှ၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲနေရင် မင်းဘဝရောမင်းမိသားစုဘဝရော ရာသက်ပန် လူလုံးလှမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ စိတ်ချ ငါ့အသက်နဲ့ လောင်းကြေးထပ်ရဲတယ်"

"ဟာ ဒယ်ဒီရာ သူတစ်ပါးအပေါ် စေတနာနဲ့ ကူညီလို့ ကိုယ့်အနာဂ

တ်ဆိုးကျိုးတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် သားတို့ ဘုရားရှင်ဟာ ခုလို လူသားတွေ အထွတ်အမြတ် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်နေတဲ့ ဗုဒ္ဓဆိုတာ ဖြစ်လာမလား၊ ဒယ်ဒီ မကြားဖူးဘူးလား၊ ဘုရားရှင်ဟောတဲ့ မင်္ဂလသုတ်တရားတော်ထဲမှာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းသည် မင်္ဂလာမည်၏ တဲ့ ”

ဟန်ကြီးပန်ကြီးဖြင့် ဖအေထက် သားနှစ်လလောက်ပိုကြီးနေသော သားချောကိုကြည့်ပြီး ဦးမြတ်ကို အသည်းတွေ အူတွေ ယားလောက်အောင် ဒေါသတွေဖြစ်နေရပြီ။

“ဟော့ကောင် မင်း အဲဒီသေတ္တာ ပြန်တင်စမ်း၊ ငါ ပြောနေတယ်နော်၊ ပေးချင်ရင် မင်းငွေရှာနိုင်မှ မင်းဟာမင်းပေး သွား ပြန်ယူသွား”

သားချောတစ်ယောက် စိတ်ပုတ်တာလား၊ တွန့်တိုတာလား၊ နှမြောတာလား မသေချာသော စိတ်ကြီးဖြင့် ဟန့်တားနေသော ဖခင်ကို ခေါင်းလေးတခါခါဖြင့် သနားလိုက်တာဟူသော မျက်နှာပေးဖြင့်ကြည့်ပြီး

“ဒယ်ဒီရာ သားက ဟိုကောင်တွေကို ပေးမယ်လို့ ပြောပြီးသွားပြီဗျ”

“အေး ကတိပေးပြီးပြီဆိုရင်လည်း တော်ရုံပေးလေကွာ၊ ဒီလောက်သေတ္တာတစ်လုံး အပြည့်ပေးစရာလား၊ မင်းကွာ ဝယ်ဝတ်တော့ တကယ် Brand အကောင်းစားတွေကိုမှ တစ်ထည်ကိုနှစ်သောင်း သုံးသောင်းနဲ့ ပေးဝယ်၊ ပြီးရင် တစ်ခါနှစ်ခါဝတ် ချောင်ထိုးထား၊ ချောင်ထိုးလို့ ဝရင်သူများကို ပေးဝတ်၊ မင်းအဖေ အမေတွေက ငွေထုတ်တဲ့ စက်ပိုင်တဲ့ မီလျံနာတွေ မဟုတ်ဘူး ။ လှူဒါန်းတယ် ဒါနပြုတယ်ဆိုတာ အတိုင်းအတာတစ်ခုရှိတယ် နားလည်လား၊ မင်းအခုလို သူများကို ပေးကမ်းလှူဒါန်း လို့ ငါတို့ ဘုရားလောင်းလို့ သံသရာကနေ ထာဝရလွတ်မြောက်မလား၊ ဒါဆို ဖအေဖြစ်တဲ့ ငါ့အသက်ကိုတောင်စွန့်ပြီး ပါရမီဖြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ ဟွန်း မင်းစေတနာက ခုတော့ မိဘကို မွဲပေါက်လုပ်နေတာကွ နား

လည်လား”

ပြောရင်း ပြောရင်းဖြင့် ဦးမြတ်ကို အသံမှာ ဒေါသအသံပါလာသည် ။ သားချော ထပ်ပြီး စောဒက မတက်တော့။

မနိုင့်တနိုင် ဆွဲချလာသော သေတ္တာကို မနိုင့်တနိုင်ပင် ပြန်မပြီး လှေကားပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားသည် ။ ပေစောင်းပေစောင်းဖြင့် တွတ်ပွတွတ်ပွ ပြောသွားသော သားချောကိုကြည့်ပြီး ဦးမြတ်ကို တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ရယ်လိုက်သည် ။

ဒီကောင်က သူ ကြည်ဖြူလျှင်တောင် သူ့အသက်ကို ပေးဖို့ ဝန်မလေး။ ထုံတာလား၊ အတာလား၊ ကျပ်မပြည့်တာလားတော့ မသိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ဦးတည်းသောသားလေးမို့ ဦးမြတ်ကိုရော ဒေါ်ခင်သစ္စာပါ ငုံထားမတတ် ချစ်ကြပါသည် ။

သားချော ဘဝက လက်ညှိုးညွှန်ရာ ရေ ဖြစ်၏။

*

အခန်း (၂)

"ဘိုး ဘိုးပြောတဲ့ အိမ်ကြီးကို ရောက်ပြီလားဟင်"

မဝံ့မရဲဟန်လေးဖြင့် မေးလိုက်သော အလင်းကြည်၏ အသံကြည်မြမြလေးသည် သိမ်ငယ်မှုတွေနှင့် စိုးရွံ့နေ၏။

အဘိုးမာန်၏ လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အလင်းကြည်၏ လက်ချောင်းဖြူသွက်သွက်လေးသည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုကြောင့် ချွေးစေးပြန်ကာ အေးစက်နေ၏။

"မောင်မြတ်ကို ရှာကိုလာတုန်းက ပေးခဲ့တဲ့ လိပ်စာအရ ဆိုရင်တော့ ဒီခြံကြီးပဲ မြေးရဲ့"

ပခုံးမှာ လွယ်ထားသော လွယ်အိတ်အနွမ်းလေးထဲမှ တွန့်ခေါက်နွမ်းလျနေသော လိပ်စာ ရေးမှတ်ထားသည့်စာရွက်ကို သေချာစေရန် အဘိုးမာန် ပြန်ကြည့်လိုက်သည် ။

သေချာသည် ။ လုံးဝမမှား။

"ဘိုး အိမ်ကြီးက အရမ်းခမ်းနားတင့်တယ်တယ်။ နောက်ပြီး ပန်းခြံလေးလည်း ရှိမယ့်ပုံနော်၊ အလင်းရဲ့ နှာခေါင်းထဲမှာ ပန်းအနံ့တွေ မွှေးကြိုင်နေသလို ခံစားရတယ်"

"ဟုတ်တယ် မြေးရ၊ အိမ်ကြီးက ဘိုးအရင်တစ်ခေါက် ရောက်တုန်းကထက် ပိုပြီး ခမ်းနားသွားတယ်၊ မြေး ပြောသလို ပန်းပေါင်းစုံလည်း ပွ

င့်နေတယ်”

အမြင်အာရုံချို့တဲ့ နေရှာသော မြေးဖြစ်သူကို အိမ်ကြီး၏ အနေအထားပုံစံကို ရှင်းပြနေ၏။ ပြီးမှ လူခေါ်ဘဲလ်ကိုနှိပ်ရန် သတိရလိုက်သဖြင့် ကြွေပြားကပ်ထားသော ခြံစည်းရိုးအုတ်တိုင်မှ ခလုပ်ကလေးကို နှိပ်လိုက်သည်။

သိပ်မကြာလိုက် အိမ်ကြီးထဲမှ သားချော ထွက်လာသည်။

“အဘ ဘာကိစ္စလဲ”

“မောင်မြတ်ကို ရှိလားကွယ့်”

“ဗျာ မောင်မြတ်ကို ဟုတ်လား၊ အင်း မောင်မြတ်ကိုတော့ မရှိဘူးဗျာ၊ ဦးမြတ်ကိုတော့ ရှိတယ်”

သားချော၏ အဆီအငေါ်မတည့်သော အဖြေကြောင့် ဘိုးမာန်ပြုံးလိုက်သည်။

“အေး လူလေးပြောတဲ့ ဦးမြတ်ကိုပဲ ဆိုပါတော့ကွာ”

“အိုကေ ဒါဆို ဝင်လေ အဘ”

သားချော ဘိုးမာန်နောက်မှ ရပ်နေသော ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ခြံတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဘိုးမာန် အလင်းကြည် လက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ လျှောက်ဝင်သွားလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ တော့ တထိတ်ထိတ်နှင့်။ သူ့တစ်ယောက်တည်းခေါင်းဝင်ကိုယ်ဆံ့ ဘယ်နေရာကဖြစ်ဖြစ် လက်ခံပေမဲ့ အခုမြေးလုပ်သူက ကိုယ့်အနားမှာ တတန်းတန်းပါနေတော့ အိမ်ကြီးရှင်တွေက ကြည်ဖြူပါ့မလား”

စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့်အတူ မြေးလေး၏ လက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။

“ဒယ်ဒီ ညွှန့်သည် ”

သားချော အိမ်၏ ညွှန့်ခန်းထဲငို့ အပြင်မှ လှမ်း၍ အသံပြုလိုက်သည် ။ ဦးမြတ်ကို ညွှန့်သည် ဆို၍ အိမ်ကြီးထဲမှ ထွက်လာသည် ။

“ဟာ ဦးလေး”

ဘိုးမာန်ကိုမြင်တော့ ဦးမြတ်ကို ဝမ်းသာသွားပုံရသည် ။

“မောင်မြတ်ကို မင်းနေကောင်းရဲ့ နော်”

“နေကောင်းပါတယ် လာ လာ ဝင်ကြ၊ ဘယ့်နှယ် အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ ဖြုန်းစားကြီး ရောက်ချလာပါလား”

“ဟုတ်တယ် တူမောင်ရေ ဖြုန်းစားကြီးလာဆို အကြောင်းက ဖန်လာတာကိုးကွယ့်”

ဘိုးမာန် မြေးလက်ကိုဆွဲပြီး ဦးမြတ်ကို ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ခပ်ကုပ်ကုပ် လိုက်လာလိုက်သည် ။

“ထိုင် ထိုင်ကြ”

ဘိုးမာန် ပြောက်လက်နေသော ကျွန်းဆက်တီခုံကြီးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ အလင်းကြည်ကတော့ ဘိုးမာန်၏ ခြေရင်း ပါကေး ကြမ်းခင်းတွင် ကျုံ့ကျုံ့လေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

ဦးမြတ်ကို ကြမ်းခင်းတွင် ထိုင်ချလိုက်သော အလင်းကြည်ကို ကြည့်ကာ

“သမီး ခုံပေါ်တက်ထိုင်ပါ။ ဘယ့်နှယ် အောက်ကြီးမှာ ထိုင်ရတာလဲ”

“ရပါတယ် ဘဘ”

“နေပါစေ မောင်မြတ်ကိုရယ်၊ ဦးလေးတို့ က အထူးတလည် ဂရုစိုက် ဧည့်ခံရမယ့်သူတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီတော့ ဦးလေး လာရင်းကိစ္စလေးကို ပြောပါရစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ဦးလေး၊ ကျွန်တော် ဘာကူညီရမလဲ”

“ဒီလိုပါကွယ် အခု ဦးလေး ရန်ကုန်ကို တက်လာတာ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ချင်လို့ ပါကွယ်၊ ဒါကြောင့် မောင်မြတ်ကိုများ ကူညီနိုင်မလားလို့ ပါ ”

“ဦးလေးက ဘာအလုပ်လုပ်ချင်လို့ လဲ”

“ခြံစောင့်တို့ ညစောင့်တို့ ပေါ့ကွယ် နေစရာလေးပါ ရမယ့်အလုပ်မျိုး ပေါ့၊ ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်ဖြစ် ဦးလေး လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကူညီ ပါ တူမောင်ရယ်၊ ဦးလေးတို့ မြေးအဖိုး ရန်ကုန်တက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချ က်က အလုပ်တစ်ဖက်လုပ်ပြီး ဟောဒီက မြေးလေး မျက်စိကွယ်နေတာ ကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုဖို့ ပါပဲ”

“ဟင် ဒီကလေးက မျက်စိမမြင်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် မမြင်ပါဘူးကွယ်”

“သြော် သနားစရာလေးပဲ၊ သူ့မိဘတွေကရော”

“ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကွယ်လွန်သွားကြပါပြီကွယ်၊ ဒါကြော င့် ဒီမြေးလေးရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ရန်ကုန်ကို အရဲစွန့်ပြီး တက်လာ တာပါ၊ ရန်ကုန်မှာ ကလည်း အသိမိတ်ဆွေ ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဆိုလို့ မင်းတ စ်ယောက်တည်းရှိတာ မှတ်လား”

ဦးမြတ်ကို ဘိုးမာန်တို့ မြေးအဘိုး ဒုက္ခကိုကြည့်ပြီး သနားကရုဏာ သက်မိ၏။ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ဧည့်ခန်းထဲရောက်နေသည် ။ မသိသော သားချောပင် နားစွန်နားဖျားကြားပြီး အလင်းကြည်လေးကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း

“ဒယ်ဒီ ဒီအဘတို့ မြေးအဘိုးကို အိမ်မှာ ပဲ ခေါ်ထားလိုက်ပါလားဗျာ၊ အိမ်မှာ ခြံစောင့်ကြီး ဦးမောင်ညွှန့်လည်း ရှိတော့တာ မဟုတ်ဘူး ”

နေရာတကာ ဝင်ပါတတ်သော သား၏ အကြံကို ဒီတစ်ခါ လက်ခံရတော့မည်။ ကိုယ်မှ မကယ်လျှင် ဒီမြေးအဘိုး အခက်တွေ့ဦးမှာ ။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်တစ်ခုရှာရဖို့ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ နောက်ပြီး မျက်မမြင်မြေးမရဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကိုလည်း ထမ်းထားရရှာတော့ ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ။

“အင်းလေ သား ပြောသလိုပဲ ဦးလေးတို့ မြေးအဘိုး ဒီအိမ်မှာ ပဲ နေလိုက်ကြပါ။ ခြံထဲက ပန်းအလှပင်လေးတွေ ပျိုးထောင်ပေး၊ ခြံသန့်ရှင်းရေးလေး ဘာလေးလုပ်၊ ကျွန်တော့ လစာပေးမယ်၊အဲဒီလစာကို ဦးလေးရဲ့ မြေး မျက်စိကုဖို့ စုထားပေါ့၊ ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ တန်းတူစားပါ၊ ကိုယ့်မိသားစုလို သဘောထားပြီး ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားပေါ့”

“ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ငါ့တူရယ်၊ စိတ်ချ ငါ့တူ စိတ်တိုင်းကျအောင် ဦးလေးဘက်က အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ်”

အဘိုးမာန် ဝမ်းသာနေသလို အလင်းကြည်လေးလည်း ရင်မှာ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရသည် ။

အလင်းတို့ မြေးအဘိုးအတွက် ကယ်တင်ရှင်က အဆင်သင့်စောင့်ကြိုနေတာပဲ။

အဘိုးမာန်လည်း ရင်ထဲက အပူလုံးကြီး ခုမှ ကျသွားရ၏။

*

အခန်း (၃)

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ကျောင်းမှ ပြန်လာတော့ အိမ်တွင် ဘိုးမာန်နှင့် အလင်းကြည်ကိုတွေ့၍ တအံ့တသြ ဖြစ်သွားသည် ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသော သူစိမ်းနှစ်ယောက်ကာ ကိုယ်ကျောင်းသွားနေသော အချိန်အပိုင်းအခြားလေးအတွင်းမှာ ဘာအတွက်ကြောင့် ရောက်လာရသနည်း။

"ကိုမြတ် ကိုမြတ်"

စာကြည့်ခန်းဝင်နေသော ဦးမြတ်ကို ဧနီးအသံကြား၍ စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်သည် ။

"ပြန်ရောက်ပြီလား ခင်"

"ခင် ပြန်ရောက်ပြီလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို အသာထား၊ အခု အိမ်မှာ ဘယ်သူတွေရောက်နေတာလဲ"

ဒေါ်ခင်သစ္စာ အခန်းဝတွင် ရပ်နေသော ဦးမြတ်ကိုကို ကွေ့ရှောင်ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲဝင်ခဲ့ကာ ကြိမ်ခုံအပိုင်းကြီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

ဦးမြတ်ကိုပါ ဒေါ်ခင်သစ္စာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ဒေါ်ခင်သစ္စာ၏ အကြည့်တွေက ရှင် ကျွန်မမသိဘဲ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲဟု မေးသော အမေးမျိုး။

"ဦးလေးမာန်က ကိုယ်တို့ ဇာတိမြို့လေးကပါ ဆွေမျိုးနီးစပ်တော်တယ်လို့ လည်း ပြောလို့ ရတယ်၊ အခု သူ့မြေးလေးကို မျက်စိကုချင်လို့ ရန်

ကုန်မှာ အလုပ်လာရှာလုပ်တာ၊ ကိုယ်လည်း သနားတာနဲ့ ဒီမှာ ပဲ ခြံစောင့်အလုပ် လုပ်ဆိုပြီး ခေါ်ထားလိုက်တာ ခင်”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ သိပ်ပြီးလိုလားပုံမပေါ်။ သို့သော် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ဇာတိရွာကလေးကဆိုတော့ ဒေါ်ခင်သစ္စာ မကန့်ကွက်ချင်တော့။ ကိုယ့်ခင်ပွန်း သူ့ဇာတိရွာလေးနှင့် သူ့ရွာကလေးမှာ ရှိသော ရွာသူရွာသားတွေကို တန်ဖိုးထားချစ်ခင်စိတ်ရှိသည် ဆိုတာ ဒေါ်ခင်သစ္စာအသိ။ ကိုယ့်ဘက်က ကန့်ကွက်လည်း သူ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားအလုပ်မို့ ပြင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကြိုသိ၏။

“ဒါဆို ကောင်မလေးက အကန်းလေးပေ့ါ”

ရင့်သီးစွာ ပြောလိုက်သော ဒေါ်ခင်သစ္စာ၏ အသုံးအနှုန်းကြောင့် ဦးမြတ်ကို ဇနီးဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်သည် ။

“အင်းလေ ရှင် ကောင်းမယ်ထင်လို့ စီစဉ်ပေးပြီးမှ တော့ ကျွန်မလည်း မကန့်ကွက်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အကန်းတစ်ယောက်ရဲ့ တာဝန်က ဘယ်လောက်ပိုတယ်ဆိုတာတော့ ရှင်သိမှာ ပါနော်။ နောက်ပြီး ကိုယ့်မှာ က သားလူပျိုလေးနဲ့ ကောင်မလေးက ရွာသူသာဆိုတယ် ပိုးဟတ်ဖြူလေး လို သွယ်သွယ်နုနုလေး”

“ခင်ရယ် မင်းသားက မျက်စိမမြင်တဲ့ ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားပါ့မလားကွာ၊ နောက်ပြီး အလင်းကြည်လေးက မျက်စိသာမမြင်တယ် အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ဝိုင်းလုပ်တတ်ပါတယ်၊ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒါနဲ့ သူတို့ မြေးအဘိုးကို ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ခေါ်ထားမလို့ လား”

“ခေါ်ထားလည်း မနေဘူး ခင်၊ ကားဂိုဒေါင်ရဲ့ အနောက်ဘက်အခန်း

လေးထဲမှာ ပဲ နေကြလိမ့်မယ်၊ စိတ်ချ မင်းအတွက် ဘာအနှောင့်အယှက်မှ မဖြစ်စေရဘူး၊ မင်းတောင် အလင်းကြည်လေးကို လက်တိုလက်တောင်း ခေါ်ခိုင်းလို့ ရသေးတယ်”

“အိုရှင် ဒုက္ခိတကို ခေါ်ခိုင်းဖို့ ခင်ကအရင် စိတ်မောလူမောဖြစ်ရဦးမယ်၊ နေပါတော့ အသံကြားရတာနဲ့ တင် စိတ်ကမောနေပြီ၊ ကဲ အခန်းထဲ ရေဝင်ချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ရှင်လည်း တအောင်နေရင် ထွက်လာတော့လေ၊ မဝေကို ထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းထားလိုက်မယ်”

“အင်း ကိုယ် ထွက်လာခဲ့မယ်လေ၊ ရေစိမ်ချိုးမနေနဲ့ ဦးနော်၊ ဒီနေ့ မိုးနည်းနည်းအေးတယ်”

ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဦးမြတ်ကို၏ စိုးရိမ်ပူပန်ပေးမှုကို ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွား၏။

ကျောင်းအုပ်ပီပီ သူကသာ ဆရာလုပ်ချင်သူ။ သူများ ၏ ဆရာလုပ်ခြင်းကို မခံချင်သော ဇနီးဖြစ်သူ၏ နောက်ကျောကို ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့ရင်း ဦးမြတ်ကို ပြုံးလိုက်သည် ။

*

အခန်း (၄)

သားချော နှာခေါင်းထဲတိုးဝင်လာသော ရနံ့တစ်ခုကြောင့် ခုတင်ထက်မှ ဖျတ်ခနဲထကာ နှာခေါင်းကို တရှုံ့ရှုံ့နှင့် လုပ်လိုက်သည် ။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှ ပြင် ဗိုက်ထဲက ဆာလောင်ခြင်းတွေက တဂွီဂွီဖြင့် ထမြည်လား၏။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းပြီး တံခါးလော့ခ်ကို ဖွင့်လိုက်သည် ။ မျက်နှာမှာ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ဒေါ်ဝေ မျက်နှာကြီးက ဘွားခနဲ ပေါ်လာသဖြင့် သားချော စိတ်ပျက်စွာခေါင်းကိုကုတ်လိုက်သည် ။

“ဘာလဲဗျာ စောစောစီးစီး ဘာလို့ တံခါးလာခေါက်နေရတာလဲ”

“အောက်မှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မမခင် မုန့်ဟင်းခါးစားဖို့ စောင့်နေကြတယ်၊ မျက်နှာသစ်ပြီး မြန်မြန်ဆင်းလာတော့တဲ့ ”

“အင်းပါ အင်းပါ ဒါပဲ မဟုတ်လား”

သားချော ဂျစ်တစ်တစ်ဖြင့် ပြန်ပြောပြီး အခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။ ပြီးနောက် ရေချိုးခန်းထဲ အမြန်ဝင်ကာ မျက်နှာသစ်သွားတိုက်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် မျက်နှာမှ ရေတွေပင်မသုတ်ဘဲ အောက်ထပ် ထမင်းစားခ

န်းထဲသို့ ပြေးဆင်းလာလိုက်သည် ။

မုန့်ဟင်းခါး အလွန်ကြိုက်သော သားချော ဒီနေ့ အိမ်မှာ မုန့်ဟင်းခါး ချက်သည် ဆိုတာ အိပ်ရာမှ နိုးနိုးချင်း အနံ့နှင့် မက်ဆေ့ အပို့ ခံရပြီးသား ။

“မောနင်း ဒယ်ဒီနဲ့ မာမီ”

ပြောင်ချော်ချော အမူအရာနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး ဝင်လာတော့ သားချော ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်ခင်သစ္စာ ပြောစရာက တန်းတွေ့ပြီ။

“ကဲ သားချော မျက်နှာတော့ သစ်ခဲ့ပြီ၊ မျက်နှာပေါ်ကရေတွေကို တော့ ဘာလို့ မသုတ်ခဲ့တာလဲ၊ သားကလေ သိပ်ပြီး ပစ်စလက်ခတ်နေ တတ်တာပဲ၊ အိပ်ရာနိုးရင် ညဝတ်အင်္ကျီကြီးကို ချွတ်လဲဖို့ မာမီ အတန် တန်မှာ လည်း မှာ တုန်းခဏပဲ”

“လဲမလို့ ပဲလေ မာမီတို့ ပဲ မျက်နှာသစ်ပြီး မြန်မြန်ဆင်းလာတော့ဆို တော့ သားက အမြန်ဆင်းလာတာပေါ့”

ပြန်ပြီး ဆင်ခြေပေးနေသော သားကို ဒေါ်ခင်သစ္စာ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သားရှေ့မှာ အဆင်သင့်ပြင်ပေးထားသော မုန့်ပန်း ကန်ထဲသို့ အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော မုန့်ဟင်းခါးရည်ပူပူ လေးကို ခပ်ထည့်ပေးလိုက်သည် ။ ပြီးနောက် ဘဲဥစိတ်ကလေးတွေနှင့် အသင့်ညှပ်ထားသော ဘူးသီးကြော် နံနံပင်တွေကိုပါ ဇွန်းဖြင့် ခပ်ထည့် ပေးလိုက်သည် ။

“ကဲ သားအကြိုက် လိုတာထည့်စား”

သားချော ဇွန်းဖြင့် တစ်ချက်နှစ်ချက်မွှေကာ တစ်ဇွန်းခပ်စားလိုက် သည် ။

“ဟာ ဂွတ်တယ် မာမီ၊ ဒါ ဒေါ်ဝေ လက်ရာမဟုတ်တာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ် သားရ၊ ဒါ ဘိုးမာန်နဲ့ အလင်းကြည်လေးတို့ မြေးအဘိုး ချက်ထားတာ”

“ဗျာ ဘိုးမာန်က မုန့်ဟင်းခါးကောင်းကောင်း ချက်တတ်တယ် ဟုတ်လား”

“ချက်တတ်တာပေါ့ မြေးရဲ့ ၊ ဘိုးတို့ ဇာတိမြို့လေးက မုန့်ဟင်းခါး ကောင်းကောင်း ထွက်တဲ့ ဇာတိမြို့လေ၊ ဒါကြောင့် မြေးရဲ့ အဖေက ဘိုးမာန်ကို မုန့်ဟင်းခါး ချက်ခိုင်းတာပေါ့”

ဘိုးမာန်ကပါ ကြားဖြတ်၍ ဝင်ရှင်းပြသည် ။ အလင်းကြည်ကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ စားပွဲဝိုင်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသော ဘေဇင်တွင် ပန်းကန်ဆေးနေ၏။

သားချော မျက်လုံးပြူးသွား၏။ မျက်စိမမြင်သည့်ကောင်မလေးက ပန်းကန်ဆေးတတ်တယ်တဲ့ လား။ ဒါတင်မကသေး မုန့်ဟင်းခါးပါ ကူချက်ပေးတယ်ဆိုတော့ သားချောစိတ်ထဲ အတော်လေး အထူးအဆန်း ဖြစ်မိတာတော့ အမှန်ပင်။

“ဒယ်ဒီ သူက မျက်စိလည်း ကန်းနေသေးတယ်ဆိုပြီး မီးဖိုချောင်အလုပ်တွေကို ကူလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတော့ အရှင်းမျက်စိကွယ်တာရော ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား”

သားချော စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ပြောင်ဖွင့်မေးလိုက်သည် ။

“ဟဲ့ သား အဲဒီလို ရင့်ရင့်သီးသီး မပြောရဘူး”

ဒေါ်ခင်သစ္စာပါ မနေနိုင်တော့ ဝင်ဟန့်ပေးရ၏။

"မမြင်တာ ကျိန်းသေပါတယ် မြေးရယ်၊ ဘိုး မြေးလေးက လက်နဲ့ ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်လို့ ရနေသမျှ သူနိုင်တဲ့ ဝန်ကို သူ့စိတ်မှန်းနဲ့ ဝင်ပြီးကူညီနေတော့တာပဲ၊ နောက်ပိုင်း ကျင့်သားရသွားရင် သူ့ကို မျက်စိမမြင်ရတဲ့ သူလို့ တောင် ထင်မှ မဟုတ်ဘူး ၊ အရာရာက်ကို စိတ်အာရုံနှစ်ပြီး စူးစမ်းတဲ့ အခါကျတော့ အနံ့ခံအာရုံစိတ်နဲ့ အမှတ်သင်ညာတွေက သူရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို အကူအညီပေးနေတော့တာပဲ"

သားချော အလင်းကြည်အပေါ်မှာ နည်းနည်းတော့ အားနာသွားမိသည် ။

ကိုယ်နှင့်ရွယ်တူ ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက်က အကန်းတစ်ယောက်ဟု ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောခံရတော့ သူမလေး ရှက်ရှာမှာ ပဲ။ နောက်မပြောမိအောင် သတိထားဆင်ခြေနေမှ ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးလိုက်သည် ။

အတွေးနှင့်အတူ အလင်းကြည်ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။

အင်္ကျီဝါညက်ညက်ကလေးနှင့် ချည်ထည်ကြမ်းထဘီ အနီစင်းလေးကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသဖြင့် အချိုးညီညီ ဆူဖြိုးထွက်နေသော ခန္ဓာကိုယ်အလှလေးက ပန်းပုရုပ်တုလေးသဖွယ် ပြေပြစ်လွန်းလှ၏။

အသားလေးက ဖွေးနုနေကာ အနောက်ဘက်မှ စုသိမ်းထားသော ဆံနွယ်ပျော့အိအိလေးနှင့် နဖူးပေါ်မှ ဖရိုဖရဲ စင်ကျနေသော ဆံစလေးတွေနှင့်မို့ ကပိုကရိုလေး လှနေပြန်သည် ။

ဘေးတိုက်အနေအထားမို့ မျက်နှာအလှကို သေချာစွာမမြင်ရပေမယ့် သွယ်တန်းနေသော နှာတံနှင့် ကော့တက်နေသော မျက်တောင်ရှည်ရှည်တို့ က သူမလေး၏ အလှတရားကို အပြည့်အဝ ဖော်ကြူးထောက်ခံပေး

နေတာတော့ အသေအချာပင်။ တကယ့် အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာလေး။

သားချောတစ်ယောက်တည်း ငေးကြည့်နေရင်းမှ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်သွားသည် ။ ပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရှက်ပြေရယ်ကာ ဒယ်ဒီတို့ မာမီတို့ မမြင်အောင် ပခုံးကို ဆတ်ခနဲ တွန့်လိုက်သည် ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှအပကို မြင်ရုံနှင့် ခံစားတတ်သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် အံ့ဩမိလိုက်သေး၏။

ကိုယ်သာ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ဆိုလျှင် အလင်းကြည်လေးရဲ့ အလှတွေကို ကဗျာတစ်ပုဒ်အသွင်ဖြင့် ပုံဖော်ပြီးနေလောက်ပြီ။

ဆေးသားမတင်ရသေးသော သဘာဝအလှတရားလေးသည် နေရောင်အောက်မှာ ပွင့်လန်းနေသော အရိုင်းပန်းလေးတစ်ပွင့်နှယ်။

သားချော အမြင်မှာ တော့ ပင်မြင့်ထက်က တော်ဝင်ပန်းလေး တစ်ပွင့်ဟု သာ တင်စားလိုက်ချင်ရဲ့ ။

ကောင်မလေးက တကယ့်ကို မိုက်တာ၊ ခုခေတ် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးနဲ့ ဆိုလျှင် အရမ်းကို လန်းသွားမှာ အသေအချာ။

*